

[Egon Jensen.]

kan løses ved forhandling gennem et fællesudvalg, hvortil begge parter udpeger to medlemmer. Dette, at der skal forsøges tilvejebragt en forhandlingsløsning, vil jeg gerne understrege, men samtidig vil jeg også understrege, at der med det foreliggende lovforslag ikke er tale om, at mit parti fraviger den generelle og principielle opfattelse af, at arbejdsmarkedets parter frit skal kunne ordne deres anliggender, eventuelt med bistand af statens forligsinstitution. Ingen regel uden undtagelse, og her foreligger altså undtagelsen, hvor regeringen har følt det som sin pligt at søge problemet løst gennem et initiativ i det høje ting.

Der er tale om et område, som nok med hensyn til personaler er forholdsvis beskedent, men hvor en arbejdsstandsning vil have vidtrækkende samfundsmæssig betydning. Måske kan den indenrigske rutefart klares, men det er helt afgjort, at arbejdsstandsningen ret snart ville ramme et antal skibe, som beforder Danmarks eksport og ikke mindst landbrugseksporten til England. Hvad dette økonomisk ville komme til at betyde, kan ingen med sikkerhed anføre, men at det vil få stor økonomisk betydning, er der sikkert ingen der er i tvivl om.

Om forhandlingernes forløb kan jeg oplyse, at de første forhandlinger ikke førte til noget resultat, heller ikke selv om forligsinstitutionen havde udpeget en mæglingmand til at deltage i forhandlingerne. Den 9. september optog forligsmanden forhandlinger med parterne, men heller ikke en udsættelse af den varslede arbejdsstandsning i to uger resulterede i en tilnærmelse af parternes standpunkter, så der kunne nås et forlig. At forligsmanden i henhold til mæglingslovens § 4, stk. 5, tilkaldte samtlige forligsmænd og yderligere udsatte arbejdsstandsningen i 2 uger, understreger sagens alvorlige samfundsmæssige betydning.

Når begge parter accepterede, at forligsmanden den 13. oktober fremsatte et mæglingsforslag, så måtte man som udenforstående forvente, at begge parter anbefalede forslaget til vedtagelse, men dette skete ikke for rederens vedkommende. Derfor står vi nu i denne situation. Om en anbefaling af mæglingsforslaget ville have ført til vedtagelse, kan man selvfølgelig ikke udtale sig

om, men en vis vægt ville det vel have haft, hvis organisationen havde bakket det op. Resultatet er kendt; rederne forkastede med alle stemmer mæglingsforslaget, mens Radiotelegrafistforeningen vedtog det med et flertal. Arbejdsstandsningen vil altså, hvis intet foretages, begynde på lørdag for de radiotelegrafister, der befinder sig på skibe i dansk havn. Strejken vil ikke omgående blive total, men den vil ret hurtigt blive udbredt, efterhånden som danske skibe anløber danske havne og i visse tilfælde også udenlandske havne. Det er denne situation, vi ønsker at undgå.

Vilkårene er lidet misundelsesværdige for søens folk, herunder radiotelegrafisterne, og vi ønsker de bedst mulige løn- og arbejdsvilkår for disse.

Den højtærede arbejdsminister foreslår, at der nedsættes et fællesudvalg bestående af to medlemmer fra hver side samt en formand, som, hvis man ikke kan blive enige de to parter imellem, udpeges af højesterets præsident. Det er imidlertid klart, at man må forudse, at enighed eventuelt ikke opnås, og derfor foreslår den højtærede arbejdsminister også, at afgørelsen i tilfælde af uenighed overlades til et overenskomstnævn, som skal bestå af 2 medlemmer, udpeget af formanden for arbejdsretten, og en formand, udpeget af præsidenten for højesteret. Den endelige afgørelse skal være truffet senest den 30. november.

Lovforslaget er udarbejdet i lighed med det forslag, der blev vedtaget af det høje ting for at løse telefonkonflikten, og selv om situationen ikke er den samme rent forhandlingsmæssigt, tror jeg, at det under de nuværende omstændigheder er den mest egnede måde at løse problemet på.

Som jeg sagde til indledning, er det mit partis ønske, at arbejdsmarkedets parter selv klarer deres uoverensstemmelser; men den omstændighed, at vi står over for en konflikt, der kan blive meget langvarig, og at der står store samfundsmæssige interesser på spil, gør, at vi i mit parti tilsiger en hurtig og velvillig behandling ud fra det håb, at parterne må nå et godt resultat.

Axel Kristensen: Venstres principielle standpunkt er, at parterne på arbejdsmarkedet i videst muligt omfang selv skal træffe deres aftaler. Vi finder, at der i over-